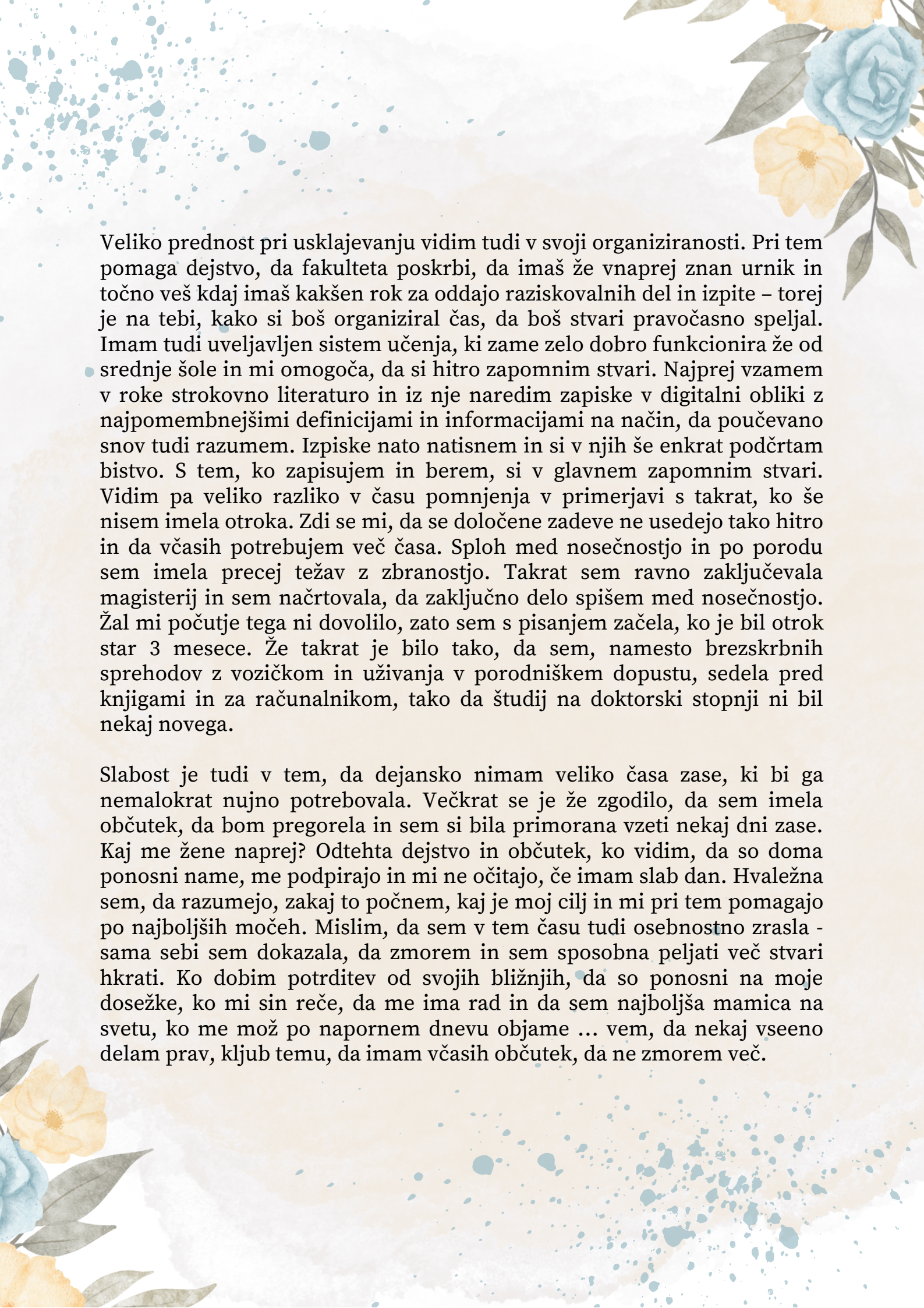

Pred dvema letoma sem se odločila za doktorski študij. Največji razlog je bila želja po nadgradnji znanja, raziskovalno delo, ki ga redno opravljam v službi ter tudi spodbuda s strani vodstva in podpora družine. Dejstvo, da imam majhnega otroka, me ni odvrnilo od cilja. Trenutno imam na doktorskem študiju opravljene že vse obveznosti, čaka me le še doktorska disertacija.

Ko komu omenim, da sem mlada mamica in ob delu še študiram, se čudijo, kako vse to zmorem. Iskreno, včasih še sama ne vem kako. Že usklajevanje službe in družine je včasih precej zahtevno, saj se moje službene obveznosti nemalokrat zavlečejo v popoldanski čas. Pri učenju je ob kopici ostalih obveznosti problem predvsem motnja pozornosti (npr. otroka, ki sprašuje, če bom kmalu končala, ali že samo razmišljanje o tem kaj počne, ali je vse v redu in kaj moraš še vse storiti tisti dan). Velikokrat zato opravljam študijske obveznosti zvečer in izkoristim trenutke, ko otrok spi, kar pa se odraža v tem, da sem pogosto utrujena in brez energije.

Pri študiju je zato vsekakor potrebna podpora in pomoč s strani družine, predvsem glede varstva v tistem času, ki ga moram nameniti učenju oziroma raziskovanju. Veliko prednost vidim v tem, da imam nekoga, ki mi lahko priskoči na pomoč v teh trenutkih. Poleg razumevajočega moža, namreč z veseljem poskrbijo za otroka tudi stari starši, za kar sem jim neizmerno hvaležna. Kljub temu imam pogosto slabo vest, ker se zavedam, da partnerju in otroku ne namenim toliko časa, kot bi si želela. Bojim se, da bi mi otrok, ko odraste, očital, da se z njim nisem dovolj ukvarjala, ko je bil še majhen. Med delom za študij je že večkrat prišel do mene in mi rekel: »Mami, kdaj boš moja?« in vem da si želi, da ne bi bila toliko za računalnikom. Kljub temu se trudim, da čas, ki ga preživimo skupaj, kakovostno izkoristimo. Prav tako mu dam vedeti, da je zame še vedno on na prvem mestu in da mu bom vedno na voljo, ko me bo potreboval. Nemalokrat sem prenehala z delom za študij, ker sem čutila, da želi, da sem z njim, da me potrebuje in tako obveznosti preložila na kasnejši čas, četudi je to pomenilo zame manj spanca in večjo utrujenost.

Veliko prednost pri usklajevanju vidim tudi v svoji organiziranosti. Pri tem pomaga dejstvo, da fakulteta poskrbi, da imaš že vnaprej znan urnik in točno veš kdaj imaš kakšen rok za oddajo raziskovalnih del in izpite – torej je na tebi, kako si boš organiziral čas, da boš stvari pravočasno speljal. Imam tudi uveljavljen sistem učenja, ki zame zelo dobro funkcionira že od srednje šole in mi omogoča, da si hitro zapomnim stvari. Najprej vzamem v roke strokovno literaturo in iz nje naredim zapiske v digitalni obliki z najpomembnejšimi definicijami in informacijami na način, da poučevano snov tudi razumem. Izpiske nato natisnem in si v njih še enkrat podčrtam bistvo. S tem, ko zapisujem in berem, si v glavnem zapomnim stvari. Vidim pa veliko razliko v času pomnjenja v primerjavi s takrat, ko še nisem imela otroka. Zdi se mi, da se določene zadeve ne usedejo tako hitro in da včasih potrebujem več časa. Sploh med nosečnostjo in po porodu sem imela precej težav z zbranostjo. Takrat sem ravno zaključevala magisterij in sem načrtovala, da zaključno delo spišem med nosečnostjo. Žal mi počutje tega ni dovolilo, zato sem s pisanjem začela, ko je bil otrok star 3 mesece. Že takrat je bilo tako, da sem, namesto brezskrbnih sprehodov z vozičkom in uživanja v porodniškem dopustu, sedela pred knjigami in za računalnikom, tako da študij na doktorski stopnji ni bil nekaj novega.

Slabost je tudi v tem, da dejansko nimam veliko časa zase, ki bi ga nemalokrat nujno potrebovala. Večkrat se je že zgodilo, da sem imela občutek, da bom pregorela in sem si bila primorana vzeti nekaj dni zase. Kaj me žene naprej? Odtehta dejstvo in občutek, ko vidim, da so doma ponosni name, me podpirajo in mi ne očitajo, če imam slab dan. Hvaležna sem, da razumejo, zakaj to počnem, kaj je moj cilj in mi pri tem pomagajo po najboljših močeh. Mislim, da sem v tem času tudi osebno zrastle - sama sebi sem dokazala, da zmorem in sem sposobna peljati več stvari hkrati. Ko dobim potrditev od svojih bližnjih, da so ponosni na moje dosežke, ko mi sin reče, da me ima rad in da sem najboljša mamica na svetu, ko me mož po napornem dnevu objame ... vem, da nekaj vseeno delam prav, kljub temu, da imam včasih občutek, da ne zmorem več.

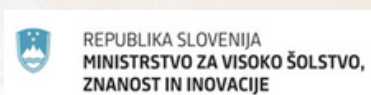

Ne vem, ali bi kakšno stvar v preteklosti spremenila, mislim, da se vse zgodi z določenim razlogom. Seveda so bili/so težki trenutki, ampak lepi trenutki odtehtajo vse slabo. Včasih ljudje čakajo tisti pravi trenutek, da se odločiš za neko stvar, ampak mislim, da pravi trenutek nikoli ne pride. Vedno je nekaj, zaradi česar nekaj ne bi naredil, pa naj bo to odločitev za otroka, za študij ali pa kaj tretjega. Če imaš priložnost narediti nekaj, kar si želiš, menim, da bi morali to izkoristiti. Slej ko prej se vse postavi na svoje mesto. Zato bi vsakemu, ki ima pomisleke in se težko odloči za kombinacijo vseh treh sfer, svetovala, da če si to res želi, naj poskusi. Kljub temu, da mi služba in študij vzameta veliko časa, je zame družina še vedno na prvem mestu. Na tebi je, da se odločiš, kaj je tvoja prioriteta. Popolnoma nič ni narobe, če ne narediš vseh študijskih obveznosti v prvem roku, nič ni narobe, če en dan ne boš pomil posode ali posesal po tleh. Za tisto, kar ti je najpomembnejše, si vzameš čas in greš po svojem tempu – pri meni je to družina. Pri vsem skupaj pa ne smeš pozabiti nase, kajti če ne boš poskrbel zase in ohranil svoj mir, lahko trpi tvoje zdravje. Če čutiš, da je preveč, se ustaviš in zadihaš.

Pred odločitvijo za študij se mi zdi zelo pomemben pogovor z bližnjimi, saj od njih potrebuješ podporo, razumevanje, spodbudo in da kdaj tudi zamižijo na eno oko, če jim ne nameniš dovolj pozornosti ali si zaradi polne glave skrbi včasih malce odsoten ali slabe volje. Če se o tem ne pogovoriš vnaprej, ni nujno, da boš od njih dobil to, kar potrebuješ, kar pa se lahko odraža v neuspehu in v tem, da v neki točki odnehaš, bodisi v študiju, v službi ali v partnerstvu. V takšnem primeru, ko moraš uravnati več stvari hkrati, se moraš znati ustaviti, razmisliti, kaj ti je v tistem trenutku najpomembnejše in to narediti, kljub temu, da bo nekaj (recimo študij) trpelo. Nikjer ne piše, da je potrebno vse storiti takoj in z odlično oceno. Menim pa, da je z dobro organiziranostjo in zagrizenostjo v svoj cilj mogoče storiti čisto vse kar si zadaš.

Doktorska študentka* Univerze v Novem mestu

* osebni podatki so anonimni in se na željo študentke uporabljajo zgolj za namen obdelave podatkov s strani financerjev projekta POP KARIERA.

Operacijo financirata Republika Slovenija in Evropska unija iz Evropskega socialnega sklada.

